

РЕШЕНИЕ

№ 3540

гр. София, 01.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3207** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.2 от ЗУБ, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Х. Х., [дата на раждане] в И., [населено място], гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, къща, чрез адв. П. Ж. от САК, срещу Решение № УПВР-90/04.02.2021 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2, 4 и 12 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Визират се нарушения по чл.59, ал.2, т.4 АПК поради необсъждане на въпроса за наличие на възможност за вътрешно разселване към момента на произнасяне от органа, както и неправилно приложение на чл.9, ал.1, т.2 и т.3 ЗУБ. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът - интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, чрез юрк.Ч., оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа страна:

С молба рег. № УП-6708 от 29.01.2021 г. по описа на ДАБ чужденецът Х. Х., гражданин на А., е поискал международна закрила. Личните му данни са установени

въз основа на негова декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ. Изготвени са регистрационен лист рег.№ УП-6708 от 29.01.2021 г., Е. дактилоскопна карта и е връчена покана за интервю рег. № УП-6708 от 29.01.2021 г.

На проведеното на същата дата интервю кандидатът заявил, че е роден в И. и не е посещавал А.. Посочил, че баща му е имал проблеми в А. и че като таджик също би имал проблеми в страната по произход, тъй като там всички таджики имали проблеми. Баща му работил като шофьор на г-н Я. – директор по сигурността по време на управлението на А. Ш. М. и по тази причина всички членове на семейството били застрашени в А.. Заявил, че два пъти е бил задържан от полицията при опит да влезе в Гърция и успял на четвъртия път. Напуснал И. по свое решение и по решение на баща си, тъй като иранските власти нямали добро отношение към афганистанските бежанци и изпращали насилствено афганистанските младежи да воюват в С.. Преди да тръгне към Европа иранските власти изпратили един от братята му да воюва в С. и оттогава той бил в неизвестност. Това мотивирало баща му да го прати в Европа. В И. два пъти бил нараняван с нож с цел да го принудят да воюва в С.. Напуснал И. нелегално, преди 8-9 месеца. Искал да живее в спокойна страна. Не е арестуван, съден или осъждан, не членува в политически партии, не е имал проблеми поради религиозна принадлежност или като таджик, лично спрямо не е оказвано насилие, нито е получавал лични заплахи.

Издадено е оспореното решение № УПВР-90/04.02.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2, 4 и 12 от ЗУБ молбата за международна закрила е отхвърлена като явно неоснователна. Административният орган е приел, че кандидатът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване. В допълнение е намерил противоречия в бежанската история на кандидата, която определил като недостоверна. Съобразил е поведението на чужденеца, който е влязъл в страната ни не по установения за това ред, не се е явил незабавно пред компетентен орган да заяви желанието си за закрила и не е имал независещи от него причини, които са му попречили да направи това. Обсъдил е предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, но е приел, че същите не са налице при липса на личен елемент за международна закрила по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Срокът за оспорване на решението е възстановен на основание чл.161, ал.1 АПК с определение от 08.04.2021 г. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Спрямо кандидата за закрила е проведена ускорена процедура в производството по общия ред на основание чл.68, ал.1, т.1, вр. чл.70, ал.1 ЗУБ, която възможност е уредена и в чл.31, пар.8 и чл.32, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС - в случаите на неоснователна молба, в които се прилагат някои от обстоятелствата, които са изброени в член 31, параграф 8, държавите-членки могат също така да приемат определена молба като очевидно неоснователна, когато тя е определена като такава в националното законодателство. [Процедурната директива в нормата на чл.31, пар.2](#)

въвежда изискване към държавите-членки да гарантират, че процедурата по разглеждане приключва възможно най-скоро, без да се засягат точността и пълнотата на разглеждането, като според чл.31, пар.9 от Директива 2013/32/ЕС сроковете в ускорената процедура по пар.8 следва да са разумни.

Оспореното решение е постановено от компетентен административен орган – интервюиращ орган по чл.70, ал.1 ЗУБ съгласно приложена от ответника заповед № РД05-791 от 09.12.2020 г. на председателя на ДАБ за определяне на П. Д. С. за интервюиращ орган.

Административният орган е намерил основания по чл.13, ал.1, т.2, т.4 и т.12 ЗУБ за явна неоснователност на молбата за закрила, а именно кандидатът не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, молбата му е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни, както и, че при влизането си в страната не по законоустановения ред не е заявил незабавно пред компетентен орган желанието си да получи закрила. Те кореспондират с основанията по чл.31, пар.8, б.„а“, б.„д“ и б.„з“ от Директива 2013/32/ЕС.

Съдът приема, че не са налице установените от органа основания по чл.13, ал.1, т.4 и т.12 ЗУБ, а относно това по чл.13, ал.1, т.2 ЗУБ не са изложени релевантни мотиви за липсата на основания за предоставяне на международна закрила, относими към конкретната бежанска история на кандидата – отменителни основания по чл.146, т.2 и т.4 АПК.

За да установи противоречия в бежанската история на чужденеца органът се позовава на различия в обстоятелствата, посочени от жалбоподателя Х. Х. и неговия брат Ш. Х., заедно с когото и в група от 18 лица са пресекли незаконно българската граница около месец преди да се предадат на полицията. Въз основа на проведените с тях интервюта съдът приема, че двамата братя безпротиворечиво установяват, че семейството се е преместило в И. преди те да се родят (Х. Х. е [дата на раждане] , а Ш. Х. през 2002 г.), тъй като бащата е работил като шофьор на г-н Я., който бил директор по сигурността. Двамата безпротиворечиво сочат, че от И. депортират много афганистанци, а един от братята им е пратен да воюва в сирийската война и оттогава е в неизвестност. Именно това ги мотивирало да напуснат И., подкрепени от баща си, а Х. Х. бил заплашван лично с нож, за да воюва в С.. Опасенията, изразени и от двамата кандидати са, че като афганистански бежанци ще бъдат изпратени да воюват в С.. Двамата сочат, че са ползвали услугите на трафикант, за да влязат нелегално от Гърция в България. Според разказа на брата Ш. им отнело 6 дни, за да преминат границата, след което трафикантът ги оставил за 8-10 дни в една къща, за да им осигури превоз до С.. Качил ги на коли и някъде преди С. ги оставил в една гора, като казал, че ще се върне скоро, но не се върнал. Валял силен дъжд, било много студено, излезли на улицата, видели табела С., стигнали до една бензиностанция и се предали на властите – според Ш. Х..

Според Х. Х. трафикантът ги отвел до една къща, носил им храна, но не позволявал да излизат навън. След това ги оставил в една гора. Валял силен дъжд, не били яли от три дни, около гората нямало никакви къщи, а целта им била да намерят храна, за да не умрат от глад. Били много гладни, излезли на улицата и там ги задържали.

Съдът намира, че разказите на кандидатите са идентични относно съществени елементи като начина, по който са преминали границата и достигнали до С.. Изтъкнатите от органа различия се отнасят до несъществени елементи (дали да се

предали на улицата или на бензиностанция). Още повече, че същите са характерни за субективното възприемане на събития, които очевидно са били трудно поносими, респ. всеки човек би ги възприел по различен начин. Не отговаря на фактите от интервюто на Ш. Х., че е заявил, че двамата са напуснали И. единствено, за да си устроят живота. Напротив – разказите за баща им и за брата, който е принуден да се бие в С., са напълно идентични. Единствено поради разликата, че са се предали на полицията на улицата или в бензиностанция, установени не лично от жалбоподателя, а при сравнение с разказа на брат му, не се установява основанието по чл.13, ал.1, т.4 ЗУБ, респ. чл.31, пар.8, б.„д“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът е представил очевидно непоследователна и противоречаща, очевидно невярна или недостоверна информация. Последното по никакъв начин не се установява от интервюто, проведено с жалбоподателя Х. Х. на 29.02.2021 г.

На следващо място, съдът приема, че спрямо него не се установява и основанието по чл.13, ал.1, т.12 ЗУБ, респ. чл.31, пар.8, б.„з“ от Директива 2013/32/ЕС, да не заяви незабавно пред компетентен орган желанието си да получи закрила. По силата на чл.4, пар.1 от Квалификационната директива 2011/95/ЕС държавите-членки могат да преценят, че е задължение на молителя да представи във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила. По аргумент от чл.4, пар.5, б.„г“ от Директива 2011/95/ЕС, обстоятелството, че молителят е подал молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, или е посочил основателни причини за това, че не го е направил, е само едно от изискванията, които се преценяват при оценката на молбите за закрила, които не са подкрепени с документи или други доказателства. Съвместното тълкуване на посочените разпоредби обосновава извод, че единствено поради забавяне на явяването си пред компетентен орган, молбата за закрила не следва да се приема за явно неоснователна без да се държи сметка за всички обстоятелства, свързани с влизането на чужденеца на територията на страната ни, каквото е изискването на чл.31, пар.8, б.„з“ от Директива 2013/32/ЕС. Конкретните обстоятелства по нелегалното влизане на Х. Х. в България не навеждат на извод за явна неоснователност на молбата му по смисъла на чл.13, ал.1, т.12 ЗУБ и чл.31, пар.8, б.„з“ от Директива 2013/32/ЕС. Това е така, тъй като чужденците са следвали съветите на трафикант, а когато са били изоставени от него – са се предали на органите на реда, не само поради физическото си състояние, както необосновано се приема в оспореното решение, а поради изцяло безпомощното си положение на чужденци, попаднали през зимата в чужда страна, чиито закони и обичаи не познават.

Изложеното формира материалноправен спор относно основанието по чл.13, ал.1, т.2 ЗУБ, респ. чл.31, пар.8, б.„а“ от Директива 2013/32/ЕС - кандидатът, при подаване на своята молба и излагането на фактите, е повдигнал въпроси, които нямат отношение към разглеждането на това дали отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС.

Релевантни към международната закрила по ЗУБ са обстоятелствата по чл.8 и чл.9. Според чл.8 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Административният орган е изследвал основанията за преследване по причините,

посочени в чл.8, ал.1 ЗУБ – основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, във връзка с легалното определение за преследване по чл.8, ал.4 ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и липсата на конкретни действия на преследване по примерното изброяване на чл.8, ал.5 ЗУБ. Правилно е намерил, че изложеното от кандидата по време на интервюто от 29.01.2021 г. не навежда на лични причини за основателни опасения от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 и ал.4 ЗУБ в страната по произход или в И.. Кандидатът не е арестуван или осъждан в А. или И., не е имал взаимоотношения с армия, полиция или други официални власти в страната на произход, не членува в политически партии и организации, не излага конкретни данни за отправени лично към него заплахи или оказано насилие. Лицето сочи, че не е имало проблеми с официалните власти или други структури, нито на религиозна или политическа основа. Не е бил арестуван или осъждан. Не изнася данни за преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ като нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, нито сочи конкретни действия, попадащи в предметния обхват на чл.8, ал.5 ЗУБ.

По данни в т.2.20 на С. Г. А. 2020, свободно достъпен на Интернет страницата на Е., отношението, с което се сблъскват лица от този профил (афганистанци, които са родени и дълго време живеят като бежанци или мигранти в И. или П.) не достига до преследване. В изключителни случаи и въз основа на допълнителни индивидуални обстоятелства, натрупването на причини, вкл. нарушения на правата на човека, което е достатъчно тежко, за да засегне лице по подобен начин, може да се окаже преследване. Наличната информация показва, че в случаи на лица, които са родени в И. или П. и/или са живели там в продължение на дълъг период от време, като цяло няма връзка между Конвенцията и причини за преследване. Това не засяга отделни случаи, когато връзката може да бъде установена въз основа на допълнителни обстоятелства. Съдът приема, че в случая кандидатът е посочил такива индивидуални, допълнителни обстоятелства, които не са обсъдени от административния орган.

В частта от мотивите на оспореното решение, касаеща предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ, липсва обсъждане на заявеното от кандидата обстоятелство, че баща му е бил шофьор на г-н Я. - директор по сигурността по време на управлението на А. Ш. М.. По свободно достъпна в Интернет информация А. Ш. М. е афганистански полеви командир от таджикски произход (от какъвто произход е и кандидатът), министър на отбраната на А. (1992 г. – 1996 г.). Фактът, че рожденото семейство на кандидата е напуснало А., не се оспорва от ответника. Очевидно семейството е било принудено да напусне страната по произход по причини, които не са изследвани от органа, но могат да имат отношение към наличието на основателни опасения от преследване. Независимо, че касаят отдалечен период от време, изнесените данни за служба на бащата в полза на силите за сигурност, подлежат на изследване във връзка с молбата за международна закрила – обстоятелство, което не е обсъдено от административния орган. По данни в т.2.1. на С. Г. А. 2020 (независимо, че касаят действащи афганистански сили за сигурност) членове на семействата на силите за сигурност също могат да бъдат обект на преследване от бунтовниците. Има съобщения за бивши членове на афганистанските сили за сигурност, които са били

обект на нападение след тяхното напускане. В случай на лица, попадащи под този профил, индивидуалната оценка дали има или не разумна степен на вероятност кандидатът да се сблъска с преследване трябва да вземе предвид влияещи на риска обстоятелства като: област на работа, пол, район на произход, присъствие на бунтовнически групи (по-специално по отношение на контролно-пропускателните пунктове на бунтовниците), период на напускане на силите, лични вражди и др. Всички тези обстоятелства безспорно не са били обект на изследване от страна на органа, който не е положил усилия да изследва бежанската история на кандидата (изложена безпротиворечиво от двамата братя Х. относно баща им), респ. е допуснал постановяване на оспореното решение при липса на мотиви относно тези релевантни за закрилата по чл.8, ал.1 ЗУБ обстоятелства. Същото е относимо и към субектите, извършващи преследване по смисъла на чл.8, ал.3 ЗУБ, с оглед данните в т.1 от С. Г. А. 2020, че в А. широк кръг от различни групи и лица могат да се разглеждат като участници в преследване и често може да бъде трудно да се направи разграничение между различните видове участници по смисъла на чл.6 от Квалификационната директива. Изложеното е довело и до неправилно приложение на закона (чл.13, ал.1, т.2 ЗУБ), тъй като необсъждането на релевантни към чл.8, ал.1 ЗУБ обстоятелства, неправилно е дало основание на органа да приеме молбата за явно неоснователна. Налице са основания по чл.146, т.2 и т.4 АПК за отмяна на решението в посочената част.

На следващо място, органът изобщо не е изследвал провинцията на А., от която произхожда семейството на кандидата, което обстоятелство е относимо при преценката за наличие на опасност от бъдещи рискове по смисъла на чл.9, ал.1 ЗУБ при евентуално връщане в А., нито е обсъдил твърденията на кандидата за преследване в И., респ. не е посочил в коя част на страната по произход следва да се върне кандидатът, относимо към преценката по чл.9, ал.5 ЗУБ. Това от своя страна навежда на отменителни основания по чл.146, т.2 и т.4 АПК и в частта относно явната неоснователност на молбата за субсидиарна закрила.

Според чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1. смъртно наказание или екзекуция, или
2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или
3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

На база данните от проведеното интервю органът е направил обоснован извод, че спрямо кандидата не съществува *бъдещ риск* от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ при връщане в А., но преценката му за липса на разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и Решение от 30.01.2014 г. по дело С-285/12 относно тълкуването на чл.15, б.„в“ от Директива 2011/95/ЕО, е изцяло формална. Според т.3.3.2 на С. Г. А. 2020 предвид тълкуването на понятието „вътрешен въоръжен конфликт“ от Съда на ЕС и въз основа на информация за страната на произход (COI), може да се заключи, че вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на чл.15, б.„в“ от Квалификационната директива съществува на територията на А. и ситуацията със сигурността в страната е нестабилна. По отношение на провинциите, оценката трябва да продължи, за да се

провери дали останалите критерии по чл.15, б. "в" от Квалификационната директива са изпълнени кумулативно. При неизследване на провинцията, от която произхожда семейството на кандидата, респ. където същият следва да се завърне, преценката на органа за липса на разширенията по чл.15, б. "в" от Директива 2011/95/ЕО е формална, вкл. относно обстоятелствата по чл.9, ал.5 ЗУБ, респ. чл.8 от Директива 2011/95/ЕО.

На последно място, не е подложена на индивидуална оценка частта от бежанската история на кандидата относно наличието на опасност за кандидата да бъде принудително изпратен да воюва в С. при евентуално връщане в И., където живеят членове на неговото семейство. По данни на F. H., F. in the W. 2021 – I., публикувани на 03.03.2021 г., т. G4 0-4, свободно достъпни на сайта escoi.net, Корпус на гвардейската ислямска революция (И.) използва принудителни тактики, за да вербува хиляди афганистански мигранти, живеещи в И., за да се бият в С.. Х. Р. У. съобщава, че сред набраните са и деца на 14-годишна възраст. Тази информация се потвърждава от доклад на [U. – US D. of S.](#) A. R. on H. rights in 2020 I., публикуван на 30.03.2021 г. и свободно достъпен на сайта escoi.net. Документът се позовава на данни на Х. Р. У. (Н.) и други групи, според които правителството продължава да малтретира много афганистанци, вкл. физическо насилие от силите за сигурност, депортации, *принудително вербуване за борба в С.* и др.

Х. и Ш. Х. безпротиворечиво съобщават, че имат брат, който е бил принуден да се бие в С. и оттогава е в неизвестност. Тази част от бежанската история на кандидата също не е обсъждана от органа в контекста на изложените данни за опасност, при евентуално връщане в И., лицето да бъде изложено на реална опасност от тежко посегателство по смисъла на чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Изложеното дискредитира извода на административния орган за явна неоснователност на молбата по смисъла на чл.13, ал.1, т.2 ЗУБ.

По изложените съображения съдът приема, че оспореното решение е постановено и в нарушение на [чл.31, пар.2 от Директива 2013/32/ЕС, тъй като разглеждането на молбата за закрила](#) в проведената ускорена процедура е засегнала точността и пълнотата на разглеждането – отменително основание по чл.146, т.3 АПК.

По изложените съображения оспореното решение следва да бъде отменено изцяло и на основание чл.173, ал.2 АПК делото като преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне по молбата за закрила при съобразяване на указанията, дадени с настоящето решение, конкретно относно необсъдените елементи от бежанската история на кандидата, касаещи принадлежността на бащата на кандидата към силите за сигурност, провинцията на А., от която произхожда семейството, вкл. с оглед разширенията по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и чл.9, ал.5 ЗУБ, както и твърденията на кандидата за преследване в И..

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Х., [дата на раждане] в И., [населено място], гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3, къща, чрез адв. П. Ж. от САК, **Решение № УПВР-90/04.02.2021 г.** на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2, 4 и 12 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на международна закрила като явно неоснователна.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по молбата за международна закрила рег. № УП-6708 от 29.01.2021 г. на Х. Х. при съобразяване на указанията, дадени с настоящето решение.
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: